

ת"פ 7906/04/15 - מדינת ישראל נגד אברהם טגיה

בית משפט השלום בקריית גת

10 יולי 2017

ת"פ 7906-04-15 מדינת ישראל נ' טגיה(עציר) ואח'
ת"פ 24347-05-15 מדינת ישראל נ' טגיה
בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עדי דודן ועו"ד עמית חומרי
נגד

הנאשמים

אברהם טגיה (נאשם 2 בת.פ. 7906-04-15)

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") הורשע על יסוד הודאתו בשני כתבי אישום כדלקמן:

· במסגרת ת"פ 7906-04-15 (כתב אישום מתוקן), הורשע הנאשם בעבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו**, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין; ו**העלבת עובד ציבור**, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

כפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 04.04.2015 בשעה 04:19 או בסמוך לכך, הגיעו שני שוטרים, קמינסקי ורומן, למקום שבו שהה הנאשם ושלושה נאשמים נוספים. קמינסקי ביקש מהנאשם 3 להזדהות, ומשנתקל בסירוב הודיע לו כי הוא מעוכב. אז, אחזה הנאשמת 4 בידו של הנאשם 3. מיד ובסמוך, הודיע קמינסקי לנאשם 3 על מעצרו, והחל לכבול אותו בכבלי ידיים. הנאשמת 4 נכנסה בין קמינסקי לבין הנאשם 3 וניסתה לשחרר את האחרון. בהמשך, הנאשם 1 תפס את ידו של רומן, וניסה להרחיקו מניידת המשטרה שבתוכה שהה הנאשם 3. כאשר קמינסקי הגיע כדי לסייע לרומן במעצרו של הנאשם 1, האחרון תקף אותו בכך שבעט ברגלו. מיד ובסמוך, הנאשם 1 השתחרר מאחיזתו של רומן ונמלט מהמקום.

במעמד האמור, הנאשם 3 יצא מניידת המשטרה וסירב לחזור לתוכה. לאחר שהוכנס לתוך הניידת, הלה בעט בדלה שלה, ואילו **הנאשם** העליב את השוטרים בכך שצעק: "יא מניאק תשחררו אותם יא זונות יא שרמוטות".

משהגיעו לתחנת המשטרה, הנאשם 3 סירב לצאת מהניידת ואמר לשוטר: "לא יוצא", ובהמשך, בתחנת המשטרה, איים על השוטרים באומרו: "כל המשטרה על הזין שלי, כל שוטר הוא מניאק, אמא שלהם זונה אחד אחד, צריך לזיין את אמא שלהם, אני אעשה כאן פיגוע בתחנת המשטרה, מחר לא תהיה פה תחנה אני בן זונה אם לא, צריך לרצוח את השוטרים האלו הבני זונות האלו". במעמד האמור, גם הנאשם 1 איים על השוטרים בכך שאמר להם: "שוטרים בני זונות, אני מניאק אם מחר אני לא עושה כאן פיגוע", ולאחר מכן הכה את ראשו בקיר.

מיד ובסמוך לכך, נצמד **הנאשם** בעוד שידו מאוגרפת לשוטר א', ומשנתבקש לשבת, תקף את א' בכך שהכה באמצעות ברכו בברכו של השוטר, תפס בחולצתו, והשניים נפלו ארצה. במעמד זה, בעודם שרועים על הרצפה, תקף **הנאשם** את א' בכך שחנק אותו. עוד ובהמשך, איים הנאשם 1 על השוטרים, באומרו: "אתם שרמוטות אני אזיין אחד אחד

בתחת את כולם אני אדאג שכל שוטר שיסע לחול אני אגיע אליו ואני אוריד אותו אישית". כמו כן, הלה אמר כי ישיג רימון רסס, יזרוק אותו בתחנת המשטרה וירי את כולם באוויר. בהמשך, הנאשם 1 איים על א', בכך שאמר לו שידאג שהשוטרים המנאייקים ישלמו על זה, וכי אם צריך הוא יתאבד עם מטען על כל שוטר ושוטר.

· במסגרת ת"פ 24347-05-15, הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בשתי עבירות של **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

כפי הנטען בכתב האישום, במסגרת הליך המעצר שוחרר הנאשם בתנאים מגבילים, ובהם מעצר בית מלא. הנאשם הפר תנאי זה, בכך שבמועדים 05.05.2015 בסמוך לשעה 10:00 ו- 11.05.2015 בסמוך לשעה 14:00, לא נמצא בביתו.

2. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי המאשימה תגביל את עצמה בעתירתה העונשית לחמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ואילו ההגנה תוכל לטעון לעונש כראות עיניה.

3. **תסקיר שירות המבחן** מיום 27.04.2017 נושא אופי שאיננו חיובי. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר, לבד מלציין כי הנאשם אומנם הודה בשירות המבחן בכך שקילל ואיים על השוטרים, וזאת מתוך סערת רגשות ותחושה כי הם הפעילו עליו כוח רב מדי בעת המעצר, אך הכחיש שתקף מי מהם, וטען כי דווקא הוא היה זה שהותקף. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה במצבים בהם חש מקופח, וכי הלה מתקשה להתבונן באופן ביקורתי על התנהגותו באירוע התקיפה ושולל כל בעייתיות בהתנהגותו. עוד עולה מהתסקיר, כי לנאשם תחושות קיפוח ונרדפות על ידי גורמי אכיפת החוק וכי האלכוהול שצרך עובר לקרות האירועים שבמוקד ת"פ 7906-04-15, חיזק את עמדתו הקורבנית ואת הלגיטימציה לנהוג באלימות.

כמו כן, הנאשם מסר כי אינו רואה את עצמו כמכור לחומרים משני תודעה וטען כי אינו זקוק לעזרה בתחום זה. בהינתן האמור, הלה זומן לביצוע 3 בדיקות שתן. לבדיקה הראשונה הוא לא הגיע; בבדיקה השנייה שמסר, נמצאו שרידי בנזודיאזפינים. הנאשם הסביר זאת בכך שכשבוע עובר לבדיקה היה בבית החולים וקיבל שם תרופות הרגעה. הנאשם אף הציג אישור לכך שהיה מאושפז, אלא שאין בו סימוכין לכך שקיבל תרופות כלשהן; גם בבדיקה השלישית שמסר הנאשם, התגלו שרידי סמים מסוג בנזודיאזפינים.

לבסוף, לאור יציבותו התעסוקתית והרצון שביטא לבניית עתיד נורמטיבי, שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית לצעירים עם מאפיינים הדומים לשלו, בכדי לערוך התבוננות ביקורתית אודות מאפייניו ואורחות חייו - אך הנאשם סירב. בשים לב לכך, שירות המבחן לא המליץ על השתתפותו במבחן, ונמנע מלבוא בהמלצה על ענישה טיפולית.

4. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 07.06.2017 עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

5. למען שלמות התמונה יצוין, כי עניינם של כל יתר הנאשמים בת"פ 7906-04-15 הסתיים זה מכבר. וכך, ביום 17.09.2015 נגזר דינו של **הנאשם 1** לשישה חודשי מאסר בפועל, שני מאסרים מותנים וחתימה על התחייבות; ביום 07.03.2016 מצא בית המשפט לנכון לכבד את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, וגזר על **הנאשם 3** עונשים בדמות מאסר מותנה וקנס בסך 1,000 ₪; ביום 20.07.2015, מצא בית המשפט לנכון לכבד את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, ונמנע מלהרשיע את **הנאשמת 4**, תוך שהשית עליה עונשים של התחייבות להימנע מביצוע עבירה והוצאות משפט בסך 500 ₪.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. תחילה יצוין, כי ביום 24.01.2017 החלה המאשימה לטעון לעונש, אך בעיצומם של הטיעונים הוסכם, לבקשת ההגנה, להפנות את הנאשם לשירות המבחן, והדיון נדחה. כך שלמעשה, הטיעונים לעונש בעניינו של הנאשם נשמעו בשני מועדים שונים.
7. לגופם של דברים, באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, הפנתה באת כוח המאשימה לתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם, ובייחוד לעובדה כי בבדיקות השתן שמסר נמצאו שרידי סם, להתרשמות לפיה הנאשם מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה במצבים בהם חש מקופח ולסירובו להשתלב בטיפול. לבסוף, ולאחר שהפנתה לפסיקה מטעמה, עתרה המאשימה להשית על הנאשם 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.
- עוד במסגרת זו, הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (סומן ת/2), הימנו עולה כי הנאשם נמצא אשם בשנת 2012 (בבית משפט שלום לנוער) בעבירות של העלבת עובד ציבור וגניבה, אך ההליך בעניינו הסתיים ללא הרשעה.
8. מנגד, באת כוח הנאשם הפנה לעובדה כי לנאשם אין עבר פלילי, למעט אותו הליך שהסתיים ללא הרשעה עת היה בן 14 בלבד; לכך שהחלק המיוחס לנאשם הוא מינורי בהשוואה לנאשם 1; לכך שהנאשם מצטיין בעבודתו, שם הוא מועסק באופן מסודר ורצוף; לנסיבות חייו הקשות של הנאשם ולרקע שממנו הוא מגיע; לגילו הצעיר; ולחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות. עוד נטען, כי הנאשם מודה במיוחס לו בכתבי האישום וכי למד את הלקח.
- אשר לעובדה שבבדיקות שמסר נמצאו שרידי סם, נטען כי שירות המבחן אינו יודע איזה חומר קיים בתרופות, ולא בכדי נכתב בתסקיר כי השרידים הם של בנזואיזופינים ולא קנבואידים. כך לטענת ההגנה, החומרים שנמצאו בבדיקות שמסר, הינם ככל הנראה שאריות של תרופות שהוא קיבל בעת אשפוזו בבית החולים, כשבוע קודם לכן.
- בסיכומם של דברים, נטען כי ענישה בדמות מאסר לריצוי בעבודות שירות תביא לפיטוריו של הנאשם ממקום עבודתו ולרגרסיה במצבו הכלכלי, מה שיהפוך אותו לעבריין בעל כורחו. משכך, עתרה ההגנה להסתפק בענישה בדמות מאסר מותנה, קנס ופיצוי.
9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", בחר שלא לממשה ורק אמר: "אין לי מה להגיד, שיעשו מה שהם רוצים".

דין והכרעה

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. תחילה יאמר, כי הגם שלא ניתן למצוא לכך התייחסות בטיעוניהם של הצדדים, מצאתי להידרש, ראשית חוכמה, לשאלה אם במקרה הנדון יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים בגין כל כתב אישום או שמא מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

בעניין זה, בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "**עניין ג'אבר**"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: "**עניין דלאל**"); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), שוכנעתי כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

שכן, הנאשם הפר את תנאי השחרור שנקבעו לו עם שחרורו מהמעצר בגין ביצוע העבירות בת"פ 7906-04-15, כך שלמעשה ניתן לראות את מכלול מעשיו כשייכים למסכת עבריינית אחת, בשעה שת"פ 24347-05-15 קשור בטבורו לת"פ 7906-04-15. בהינתן האמור, מצאתי לקבוע כי ישנו "קשר הדוק" ביותר בין העבירות, והשקפה על כל אחת מהן כמהווה אירוע העומד בפני עצמו תהיה מלאכותית במידה רבה. אשר על כן, כאמור, אקבע מתחם עונש אחד כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

לצד האמור ובכל מקרה, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

12. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. **באשר לערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו, בעצם ביצוע עבירות אלימות, הן הפיזית והן המילולית, כלפי השוטרים, פגע הנאשם בסדרי שלטון וחברה תקינים ואתגר את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית. אל לנו כחברה המכבדת את שלטון החוק לאפשר פגיעה בנציגי החוק. מעשים כגון אלו אשר ביצע הנאשם פוגעים ביכולת של נציגי החוק בכלל, ושל השוטרים בפרט, למלא את תפקידם ללא מורא ופחד מבעלי אגרוף. אלימות מילולית או פיזית המופנית כלפי שוטרים מכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית, ושומה על בתי המשפט להעלות תרומתם למיגור התופעה, בין היתר באמצעות גילוי אפס סובלנות כלפי העבריינים והשתת ענישה מוחשית ומרתיעה. על הצורך בהשתת ענישה מרתיעה יכולה ללמד גם העובדה שבצדה של עבירת תקיפת שוטר קבע המחוקק עונש מזערי.

על חשיבות הערכים המוגנים, החומרה הרבה שבעבירות אלימות נגד שוטרים ועל הצורך בגזירת עונשים מרתיעים, עמד בית המשפט העליון, למשל, ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל**, (02.08.2010):

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, 'וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו' (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.3.1988))."

כן ראו: ע"פ 5214/13 **מחמוד סירחאן ואח' נ' מדינת ישראל**, (30.12.2013); רע"פ 1922/11 **יניב רחמימוב נ'**

מדינת ישראל, (17.03.2011)

בעצם ביצוע העבירות של הפרת הוראה חוקית, פגע הנאשם בערך המוגן שעניינו שמירה על סדרי החוק וכיבוד החלטות שניתנות על ידי בעלי סמכות. עוד פגע הנאשם בציפייה שהאזרח יישמע להחלטות אלה ויפעל על פיהן.

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, וביוחד לנוכח טיב האלימות שהפעיל הנאשם כלפי השוטר ואופיים של הדברים שהשמיע, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני, ככל שהדברים נוגעים לת"פ 7906-04-15. אשר לת"פ 24347-05-15, לאור מהות ההפרה שביצע הנאשם, כפי שיפורט בהמשך, מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה הנדון מצויה ברף נמוך.

15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בהתייחס לת"פ 7906-04-15, נתתי דעתי לאופייה של האלימות הפיזית שהופעלה מצדו של הנאשם, עת הכה באמצעות ברכו בברכו של השוטר, תפס בחולצתו ולאחר שנפל עימו ארצה החל לחנוק אותו. העבירה של תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו יכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של מעשי אלימות בדרגות חומרה שונות, כאשר ברי שאין דין דחיפה או תפיסה בחולצה כדין מהלומת אגרוף או בעיטה. במקרה הנדון, במנעד המעשים שיכולים להיכנס לגדרה של עבירת התקיפה, מצאתי כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף חומרה שאיננו נמוך.

עוד נתתי דעתי לטיבו של מעשה האיום שביצע הנאשם, עת נצמד לשוטר בשעה שידו מאוגרפת, ולתוכנם של הדברים שהשמיע, שהיה בהם כדי להעליב את השוטרים. המדובר בקללות בוטות ביותר שמעוררות סלידה ושאת נפש, ושהדעת אינה סובלת שדברים כגון אלה יושמעו כלפי אנשי אכיפת החוק, שמבצעים מלאכתם נאמנה.

עוד במסגרת זו, שקלתי את העובדה שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק פיזי ממשי. אם כי בכל הנוגע לעבירת העלבת עובד ציבור ועבירת האיומים, יצוין שזו דרכן של עבירות אלה, שכתוצאה מעשייתן לא נגרם נזק פיזי, מה שאינו מפחית כהוא זה מחומרתן. שכן, עבירות אלה מסבות נזק שנסתר מהעין, שעיקרו פגיעה ביכולתם של עובדי הציבור בכלל, והשוטרים בפרט, להמשיך ולבצע את תפקידם על הצד הטוב ביותר, ללא מורא ופחד. מה גם, שיש לתת את הדעת לנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשה התקיפה הפיזית שביצע הנאשם, כאשר ברי כי הפגיעה בברכו של השוטר וחניקתו עלולים היו להסב לו נזק פיזי ממשי, וכבר היו דברים מעולם.

עוד יצוין, כי הנאשם אמנם לא הואשם וממילא גם לא הורשע בביצוע העבירות בצוותא חדא, אך לא ניתן להתעלם מהעובדה שהוא ביצע בעודו היה חלק מחבורה, שכל אחד מחבריה ביצע עבירות כאלה ואחרות נגד השוטרים. יש לשקול נסיבה זו לחומרה, שכן עבירות שמבוצעות בחבורה נתפסות כטומנות בחובן סיכון חברתי גבוה יותר (ראו בעניין זה ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, וההפניות שם).

לצד האמור, שקלתי את העובדה שהעבירות בוצעו על ידי הנאשם מבלי שקדם להן תכנון מוקדם, אלא מתוך התפרצות כעס ספונטנית, לאחר שראה את אחיו ואת הנאשם 3 נעצרים ומובלים לתחנת המשטרה. במסגרת זו אף נתתי דעתי לחלקו של הנאשם בכל ההשתלשלות האלימה, בהשוואה לחלקם של יתר הנאשמים, ולכך שייתכן שהשפעתם של מי מהם, ובפרט של הנאשם 1 או הנאשם 3, הביאה אותו לבצע את העבירות.

עוד יצוין, כי כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן ובמידה רבה גם מטיעוני ההגנה לעונש, ככל הנראה העבירות בוצעו על ידי הנאשם בשעה שהוא היה נתון תחת השפעת משקה משכר. אמנם ניתן היה לטעון שיש לזקוף נסיבה זו לקולא, אך לא היא, ואף ייתכן שההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 **חיים פרץ נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013)).

16. בכל הנוגע לנסיבות שנלוו לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם בת"פ 24347-05-15, ייאמר כי מכתב האישום לא ניתן ללמוד באיזה אופן בדיוק הפר הנאשם את מעצר הבית. כך למשל, לא הוברר לבית המשפט אם הנאשם יצא את מעצר הבית לדקות ספורות ושהה בסמוך למקום, או שמא התרחק מביתו ושהה מחוצה לו במשך פרק זמן ניכר. בהינתן האמור, ומשלא הוכח היפוכו של דבר, יש להניח לטובת הנאשם כי ההפרות היו ברף חומרה נמוך.

כמו כן, לא נהיר לבית המשפט מה הייתה הסיבה שבגינה הפר הנאשם את מעצר הבית, ולא הוכח שכתוצאה מכך נגרם או צפוי היה להיגרם נזק ממשי (כמו שלמשל יכול לקרות מקום בו נאשם מפר את מעצר הבית לשם ביצוע עבירה אחרת).

17. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמד כי על נאשמים המורשעים בשילוב של כמה עבירות המבוצעות כלפי שוטרים (הכוונה לשילוב של עבירות נגד שוטרים, שפעמים רבות נכרכות זו בזו, כגון תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר, איומים, העלבת עובד ציבור, שימוש בכוח כדי למנוע מעצר, וכיוצא באלה), מושטים עליהם, על דרך הכלל, עונשי מאסר קצרים, לריצוי בעבודות שירות. מטבע הדברים, מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה משתנים בהתאם לכלל הנסיבות שנלוו לעבירות, ובייחוד חומרת האלימות שהופעלה והנזק שנגרם, ואילו העונשים שמושטים בסופו של דבר בתוך המתחמים או מחוצה להם, תלויים במאפיינים האישיים של הנאשמים השונים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה וקבלת אחריות על המעשים, השתתפות בהליכים טיפוליים, ככל שזה נדרש, ועוד.

כדוגמא למדיניות הענישה שלעיל, ראו רע"פ 4182/14 בלאל עידאת נ' מדינת ישראל, (09.07.2014); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 8884-09-15 בן ששון נ' מדינת ישראל, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 23608-03-14 אבו מדיגם נ' מדינת ישראל, (14.05.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 33867-10-13 אברהם נשיא נ' מדינת ישראל, (11.12.2013); וע"פ (מחוזי מרכז) 25389-10-12 מטייב נ' מדינת ישראל, (11.06.2013).

אכן לא נעלמה מעיני העובדה כי בחלק מפסקי הדין שצוטטו לעיל דובר בנאשמים שהורשעו שלא בדיוק באותן העבירות שבהן הורשע הנאשם שבפניו, אך המדובר בעבירות "מאותו המין", שבדרך כלל נעשות בכריכה אחת כנגד שוטרים, ומשכך יש בדברים, הגם אם לא תמיד מדובר בעבירות זהות, כדי ללמד אודות מדיניות הענישה במקרים כגון זה שנדון בענייננו. עוד יש לזכור, כי בנוסף לעבירות שבוצעו כנגד שוטרים, הורשע הנאשם שבפניו גם בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

אף לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה). אולם, העיון בפסיקה זו נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים והעבירות שנדונו שם לבין המקרה שבפניו. כן נתתי דעתי, לכך שחלק מפסקי הדין שהוגשו לעיוני ניתנו לפני שנים רבות, עובר לתיקון 113, כך שלא בהכרח יש בהם כדי ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת כיום (וראו גם דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, (12.05.2015) ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו).

על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 רן חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם

וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

לבסוף, בטרם אקבע את מתחם העונש ההולם, אזכיר כי בצדה של עבירת תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו שבה הורשע הנאשם קבוע עונש מזערי של מאסר למשך שלושה חודשים. בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, **רק בהתקיים טעמים מיוחדים**, ניתן יהיה לקבוע מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו יהא נמוך מהעונש המזערי הקבוע בצידה של העבירה, וראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.08.2014) וע"פ 2751/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.09.2015). כן ראו דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.02.2015):

"אכן, אני סבור כי העונשים המזעריים מהווים מדד לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו, ועל כן יש לתת להם משקל בכורה בקביעת מתחם העונש ההולם. רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה ראוי לסטות מהעונש המזערי".

פסיקתו של בית המשפט העליון אשר הובאה לעיל אמנם ניתנה מקום בו נדון עניינם של נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות מין, אולם ברי כי הדברים שנקבעו שם בכל הנוגע לשאלת היחס שבין מתחם העונש ההולם לבין קיומו של עונש מזערי בצד העבירה, יפים גם לעניינינו.

18. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המפורטים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שאלה פורטו לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם ולתוכן הדברים שאמר, ומששקלתי את העובדה שבנוסף לעבירות שבוצעו נגד השוטרים הנאשם הורשע גם בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, **הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 4 ל- 12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

19. תחילה יצוין, כי משהנאשם לא הביע נזקקות בעניין וסירב להצעתו של שירות המבחן להשתלב בקבוצה טיפולית, הרי שאין כלל מקום לדבר על סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. יתר על כן, אף לא מצאתי כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מקלות או טעמים מיוחדים שיצדיקו סטייה מהעונש המזערי הקבוע בסעיף 274 לחוק העונשין (ואולם הדברים האחרונים אמורים בבחינת למעלה מהצורך, וזאת משום שממילא, כאמור, לא מתקיימים במקרה זה שיקולי שיקום שיצדיקו סטייה לקולא ממתחם העונש שנקבע).

20. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם ולעובדה כי הוא נעדר הרשעות קודמות. אם כי, לא ניתן להתעלם מכך שהוא נמצא אשם בעברו, בין היתר בעבירה של העלבת עובד ציבור. כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לגילו הצעיר, לכך שטרם ריצה עונשי מאסר בעברו, ולעובדה שיהיה בכך כדי לפגוע בתעסוקתו.

כן נתתי דעתי לפרק הזמן שחלף מעת ביצוע העבירות ולנסיבות חייו הקשות של הנאשם, ובפרט לאמור בעמוד השני (פסקה רביעית) בתסקיר שירות המבחן ובשורות 6-7 בעמוד 42 לפרוטוקול (מטעמים של צנעת הפרט, לא אפרט נסיבה זו בגוף גזר הדין). עוד הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם מקפיד לקיים אורח חיים יצרני, ואף מצטיין

בעבודתו.

בנוסף, שקלתי את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו, ובעצם כך חסך בזמן שיפוטי יקר. יחד עם זאת, כפי שעולה מהאמור בתסקיר שירות המבחן, אין בהודאה זו כדי ללמד אודות נטילת אחריות, הפנמת חומרת המעשים או הבעת אמפטיה כלפי מי מהמתלוננים. שכן כאמור, הנאשם הכחיש בשירות המבחן שתקף מי מהשוטרים (למרות שבמסגרת הטיעונים לעונש, הבהירה ההגנה כי הוא מודה במיוחס לו, כולל בעבירה של תקיפת שוטר). אדרבא, חלף נטילת אחריות, הנאשם הביע תחושות קיפוח ונרדפות על ידי גורמי אכיפת החוק והציג עמדה קורבנית ושירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה להתבונן באופן ביקורתי על התנהגותו באירוע התקיפה, שולל כל בעייתיות בהתנהגותו ומחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה במצבים בהם הוא חש מקופח. גם בדבריו בבית המשפט, הנאשם לא הכה על חטא ולא הביע צער או חרטה על מעשיו. בהינתן האמור, בהיעדר נטילת אחריות אמיתית והפנמת חומרת המעשים, ומשהנאשם סירב להצעתו של שירות המבחן להשתלב בהליך טיפולי, הרי שנדמה כי לא אוין אותו מוקד בעייתי שניצב מאחורי העבירות שבוצעו, כך שגם המסוכנות הנשקפת הימנו עודנה עומדת בעיניה.

עוד במסגרת זו, אף מצאתי להתייחס לעובדה כי בבדיקות השתן שמסר הנאשם נמצאו שרידי סם מסוג בנזודיאזפינים. שירות המבחן אמנם ציין כי הנאשם הציג אישור לפיו היה מאושפז עובר לביצוע הבדיקה השנייה, אך לא היה בו כל סימוכין לכך שקיבל תרופות. ייאמר, כי גם בבית המשפט טענתו של הנאשם לפיה המדובר בשרידים של תרופות שקיבל בבית החולים נותרה בעלמא ולא הוצגה כל בדל ראיה לכך. ככל שההגנה ביקשה להוכיח את הטענה, היה עליה להיערך בהתאם ולהציג לכך תימוכין (למשל, אישור שהנאשם קיבל במהלך האשפוז תרופות המכילות את החומר שנמצא בבדיקה, וכי שרידיו היו עשויים להישאר בגופו של הנאשם עד לביצוע הבדיקה השלישית, שגם בה, כזכור, נמצאו שרידים של בנזודיאזפינים). מה גם, שהנאשם לא נתן כל הסבר, בשירות המבחן או בבית המשפט, מדוע לא התייצב לבדיקה הראשונה שתואמה עבורו.

לבסוף, נתתי דעתי גם לעקרון האחידות בענישה. אולם כאן יצוין, כי מצד אחד, יש מקום לאבחן בין עניינו של הנאשם לבין עניינו של הנאשם 1 שדינו נגזר לשישה חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח, וזאת הן בשים לב לעברו הפלילי של האחרון והן בשים לב לכך שהיה לו חלק נכבד יותר בהשתלשלות האירוע כולו. מצד שני, אף יש לאבחן בין עניינו של הנאשם לבין ענינם של הנאשמים 3 ו-4. שכן, חלקה של הנאשמת 4 בכתב האישום המתוקן הוא מינורי, ואף חלקו של הנאשם 3 באירוע הוא קטן יותר מחלקו של הנאשם, וזאת ולו בשים לב לכך שהוא לא הואשם בעבירה של תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו, ואילו הנאשם שבפניי אף הורשע בכתב אישום נוסף המייחס לו שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

כך או כך, יש לציין בעניין אחרון זה, כי עקרון האחידות בענישה הינו אך שיקול אחד בלבד לעניין העונש, ובוודאי שעקרון זה איננו חזות הכול, ויפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 10370/02 **משה סויסה נ' מדינת ישראל**, (27.05.2003):

"עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק, ממנו נגזר עקרון אחידות הענישה הוא, אכן, כלל יסוד בתורת הענישה. כלל זה מורה כי על מצבים דומים מבחינת אופי העבירות ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים. נגזר מכך כי מצבים שונים מבחינות אלה מחייבים הפעלת קווי אבחנה ושוני בגזירת הדין. מכל מקום, אין להשתית על עקרון אחידות הענישה את תורת הענישה כולה. כלל זה מהווה שיקול ענישה חשוב, אך לא בלעדי, בין מכלול שיקולים שיש להעריכם ולאזנם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה אשר תגשים את תכלית ההגנה על עניינו של הפרט ושל הציבור המשולבים זה בזה".

21. הנה כי כן, בשים לב לכל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובפרט לעובדה שהנאשם לא נטל אחריות על

מעשיו וסירב להירתם להליך טיפולי, ולאור כך שבעברו כבר נמצא אשם פעם אחת בעבירה זהה לזו שביצע עתה, הרי שלא היה מקום להשית עליו עונש שנמצא ברף התחתון של המתחם. יחד עם זאת, בשים לב לעובדה שבפניי נאשם צעיר בגילו שכל עתידו עוד לפניו, ולנוכח נסיבות חייו המורכבות (אליהן הפניתי קודם לכן), בכל זאת אלך לקראתו בזו הפעם, ואשית עליו עונש המצוי ברף התחתון של המתחם אשר קבעתי לעיל.

בשולי הדברים אציין שוב, כי לא נעלמה מעיני העובדה כי ענישה בדמות מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, עלולה לפגוע במקור תעסוקתו של הנאשם. יחד עם זאת, בשים לב לכל מה שפורט לעיל, ומשלא נמצאה כל סיבה לבכר את שיקול השיקום בענייניו, הרי שהימנעות מהשתת רכיב של מאסר, במקרה הנדון, תהווה פגיעה שאינה מוצדקת ביתר עקרונות ושיקולי הענישה.

לצד האמור, לאור הפגיעה הכלכלית שצפויה להיגרם לנאשם כתוצאה מעונש המאסר אשר יושת עליו, אמנע מלהשית עליו פיצוי ואסתפק בגזירת קנס מתון.

22. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

בהתאם לחוות דעת הממונה, הנאשם יבצע את עבודות השירות החל מיום 13.07.2017 בכפר הנופש באשקלון ברח' בן עמר 1, אשקלון בימים א'-ה' בין השעות 08:00-16:30.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר ביום 13.07.2017 בשעה 08:00 במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם הממונה על עבודות השירות יודיע לה על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית או העלבת עובד ציבור.

ה. קנס בסך ₪ 750 או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך ₪ 15,000 שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ז תמוז תשע"ז, 10 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

עמוד 9